šmėginimų bus, bet ir jie gal išeis Lietuvai į gera

elta iš 1 p.

'ame krašte aš nemačiau nė vie-
lgetaujančio prie bažnyčios. Ka-
yvinius klausimus jie išspręsda-
abai nuostabiu būdu – pagal
ıtą Raštą, Dievo įsakymą: žino-
ıi savo apylinkės elgetas, žmo-
patys jiems nunešdavo ką ga-
.vo. Tame krašte buvo ir kata-
, ir reformatų. Ten gyvendamas
epajutau jokio sunkumo ar trū-
ıo: jie visi mane rėmė. Aš turė-
mažą kambarėlį, kūrenamą
ınimi. Malkų atveždavo net be
ıo žinios. Jas supjaudavo, pa-
ıdavo drauge ir katalikai, ir re-
ıatai.

Kai tarėmės dėl susitikimo,
ıavote, kad gal susitikime,
bus apskritas jubiliejus – šim-
metų, o septyniasdešimt pen-
– anokia čia sukaktis...

Nė vienas nežinome, kiek
ns Dievas kiekvienam duos
onės. Mano gyvenime pasitvir-
ir kitas Švento Rašto dėsnis:
'ui nėra negalimų dalykų. Kai
tėjau į pasaulį, atrodė, negali-
dalykas, kad aš gyvenčiau. Sir-
rachitu ir net vaikščioti nega-
ı. Mamytė mane net į skruz-
ną sodino, kad pasveikčiau. Li-
tsiliepė ir mano ūgiui.
askui atrodė, jog negalimas
kas, kad aš mokyčiausi. Tėve-
ıirė, kai aš buvau vaikas, liko
ıytė su penkiais vaikais. Mes
ažemiai, kiekvienais metais du
esius būdavome be duonos. O
slas man sekėsi. Išmokau skai-
dar prieš pirmą skyrių – iš se-
ų. Kai sukako septyneri metai,
ıe mamytė nuvedė į pradžios
yklą. Tačiau mokytoja nenorė-
riimti: toks mažas, nieko ne-
Tuomet pademonstravau, kad
ıu laisvai skaityti.

ikrai negalvojau, kad tiek me-
ılauksiu. Galėjo ir mirtis ištik-
982 metais, kai jau leido grįžti
emunėlio Radviliškio, po mė-
o mane ištiko insultas. Nukri-
kurijos kambary ant žemės.
mane rado kurijos darbuoto-
Dešinę pusę visai paralyžiavo,
nė kalbą. Galvojau, kad jau
giau negalėsiu darbuotis. Bet
ruputį atsigavau. Kiek galėsiu
ıu dirbti – nežinau. Kiek galė-
tiek bus gerai.
Kad ir kaip būtų, visą laiką iš-
enu dėl savo nevertumo ir, sa-
kyčiau, netinkamumo šitam išaukš-
tinimui. Kaip tai įvyko, aš pats nežinau. Bet įvykiai sekė įvykius, aš buvau tarsi stumte stumiamas, nepaisant mano norų. Aš būdavau tiesiog į vandenį įstumiamas ir turėjau plaukti. Vienas dėsnis mane guodžia. Jį paskelbė Šventasis Povilas: Dievą mylintiems viskas išeina į gera. Ir aš esu įsitikinęs, jei žmogaus širdyje yra meilė Kūrėjui, meilė Dievui, jei mes laikysimės Dievo įsakymų, tikrai viskas išeis į gera. Net ir nelaimės, sunkumai, kitų pikta valia, neapykanta.

– Kunigų seminariją baigėte karui baigiantis ir buvote paskirtas į Kietaviškių parapiją. Pirmieji Jūsų kunigavimo metai buvo neramiu pokario metu.

– Paskutiniai vokiečiai traukėsi iš Vilniaus, o mes užbaigėm seminarijos studijas. Paskyrimą gavau į gretimą mano tėviškės parapiją – Kietaviškes. Galvojau, praeis frontas, tada važiuosiu į parapiją. Bet gaunu iš Kietaviškių parapijos klebono laiškutį, kad pirmoji komunija sekmadienį, „atvyk padėti".

Brolis manęs nuvežti negalėjo, nes besitraukiantys vokiečiai gaudė arklius ir vežimus, todėl nutariau eiti pėsčias. Bet kaip nueiti – kelio aš nežinojau. Kaip visada, mano pirmoji pagalba buvo mamytė. „Vaikeli, aš tave nuvesiu", – sakė ji. Į pirmą parapiją aš ėjau pėsčias ir kartu su mamyte. Šį įvykį aš labai dažnai panaudoju Dievo žodį sakydamas Dangiškos Motinos atžvilgiu: kiekvienas savo širdy turim paskyrimą, bet kelio tai nežinom. Ir Dangiškoji Motina sako mums: „Vaikeli, laikykis mano rankos, aš nuvesiu".

Pirmaisiais bolševikų sugrįžimo metais prasidėjo mano kunigystė. Kietaviškėse mane palaikė tris mėnesius ir skyrė į Merkinę. Ten išbuvau metus ir devynis mėnesius, iš ten – į Aukštadvarį. Ir taip iš parapijos į parapiją.

Senesnieji kunigai, kilus tremties grėsmei, pasitraukdavo iš senųjų vietų, parapija likdavo tuščia. Kas į jų vietą ateis? Kadangi aš nieko neturėjau, tik mažą lagaminėlį, mane buvo lengva kelti iš parapijos į parapiją. Jau po ketverių kunigystės metų aš važiavau į aštuntą vietą – į Inturkę. Čia išbuvau ketverius metus, po to išvykau dėstyti į kunigų seminariją.

Nesuderinęs su valdžia, vyskupas J.Matulionis mane konsekravo vyskupu. Tada sekė valdžios reakcija, nors vyskupas J.Matulionis, man net nežinant, raštiškai siūlė mano kandidatūrą Religijos reikalų tarybos prie SSRS Ministrų Tarybos įgaliotiniui Lietuvai Rugieniui. Tačiau šis raštus dėjo į stalčių ir nereagavo.

Penktus metus dirbant dėstytoju seminarijoje, staiga pasikvietė mane tuometinis valdytojas prelatas Stankevičius ir pranešė, jog negalėsiu ilgiau dirbti seminarijoje. Pasakė, jog esu vyskupo J.Matulionio „stavlenik". Aš net nesupratau, ką tas rusiškas žodis reiškia. Netrukus gavau nurodymą vykti į Nemunėlio Radviliškį.

– Kokie didžiausi rūpesčiai Jūsų, kaip vyskupo, veikloje šiuo metu?

– Neprarasti ir išlaikyti krikščioniškąjį katalikiškąjį tikėjimą ir dorą mūsų tautos gyvenime. Tai, ką mes turime iš Dievo Apvaizdos. Tik tada tauta gali būti laiminga.

– Kaip vertinate bažnyčios ir valstybės santykius?

– Bažnyčia nenori ir netrokšta per didelio artimumo su valstybe. Kaip pasakyta Kristaus: atiduokite kas ciesoriaus – ciesoriui, kas Dievo – Dievui. Tai jau savaime pagarba. Valstybė turi savo gyvenimo uždavinį. Žinoma, Dievo Apvaizdos skirtą. Tegul ir vykdo. Mes neturim teisės jai trukdyti. Kai kurie dalykai susiliečia su mūsų misija: auklėti, sergėti nuo blogio. Mes tai vykdome savaime, ne jos diktuojami, bet iš savo širdies, iš savo misijos. Mūsų pašaukimas – daryti gera ir saugoti nuo blogio.

– Lietuvai atgavus nepriklausomybę, kai kurie kunigai ėmė dalyvauti politinėje veikloje. Ir šiuo metu yra aktyviai besireiškiančių. Kaip Jūs tai vertinate?

– Dalyvavimas politikoje bažnyčiai nėra būtinas, net ir nepageidautinas. Šventasis Tėvas nurodo, kaip mes turime elgtis politikos atžvilgiu. Dalyvaujant politikoje, yra pavojaus, kad mes galim kažkam dėmesio ir širdies skirti per daug, o kitus visai nustumti į šalį. Bažnyčia turėtų su pagarba traktuoti kiekvieną žmogų, kad ir koks jis būtų. O politikavimas kartais uždeda tam tikras užtvaras ir neleidžia kitame žmoguje pamatyti žmogaus, kurį reikia gerbti. Jeigu politika neturi šio aspekto (kas ne su manim, tas nevertas pagarbos), tada ta politika priimtina ir gera. Bet jei turi minėtą požiūrį – tai blogai.

– Kokią matote Lietuvos ateitį?

– Lietuvos ateitis priklausys nuo viso pasaulio ateities. Seniau kiekvienos tautos likimas buvo gal kiek savarankiškesnis. Dabar mes esame pasaulio bendruomenės dalelė. Mes negalime būti abejingi pasaulio įvykiams. Negalime spręsti ir savo ateities bei likimo, nes nežinome, kas gali būti pasaulyje. Jis dabar toks nepastovus ir konfrontuojantis.

Bet mes pasitikim Dievo Apvaizda. Svarbiausia, kad mums nestigtų pagrindinės sąlygos – mylėti Dievą visa širdimi. Išmėginimų bus, bet ir jie gal išeis į gera. Svarbu, kad nenutoltume nuo Dievo, išliktume katalikiška tauta, gyventume pagal Dievo įsakymus. Tada mus lydės Dievo palaima.

Kardinolas Vincentas Sladkevičius gimė 1920 metų rugpjūčio 20 dieną Kaišiadorių rajone, Guronių kaime. 1944 metais licenciato laipsniu baigė Kauno tarpdiecezinę kunigų seminariją. Kunigo šventinimus gavo 1944 metų kovo 25 dieną ir buvo paskirtas į Kietaviškių parapiją. Po trijų mėnesių perkeltas vikaru ir moksleivių kapelionu į Merkinę. Po keletą mėnesių klebonavo Aukštadvaryje, Kaišiadoryse, Stakliškėse, Šešuoliuose.

Nuo 1952 metų – Kauno tarpdiecezinės kunigų seminarijos dėstytojas, prefektas, dvasios tėvas. 1957 metais Šv.Tėvas Pijus XII paskyrė jį Kaišiadorių vyskupo padėjėju. Tais pačiais metais kunigas V.Sladkevičius buvo konsekruotas vyskupu. Religijų reikalų taryba nepripažino vyskupu, neleido dėstyti seminarijoje, ištrėmė iš Kaišiadorių vyskupijos. Tremtyje buvo 23 metus. 1982 metų birželio 6 dieną V.Sladkevičius atvyko į Kaišiadorių vyskupiją kaip apaštalinis administratorius.

Popiežius Jonas Paulius II 1988 metų balandžio 26 dieną pavedė vyskupui V.Sladkevičiui Lietuvos Vyskupų Konferencijos postą. 1988 metų gegužės 29 dieną pakėlė jį kardinolu ir įvedė į Kardinolų kolegiją.

Gyventojų surašymas: kiek mūsų, kokie mes

Vyriausybė nutarė 1999 metais atlikti Lietuvos Respublikos gyventojų surašymą. Sudaryta specialistų grupė, kuri turi parengti programą, atlikti kitus su būsimu gyventoju surašymu susijusius darbus.

Kaip sakė Eltos korespondentui Dainiui Ručinskui Statistikos departamento direktoriaus pavaduotojas Petras Adlys, po Lietuvos nepriklausomybės atkūrimo įvyko ir tebevyksta nelaukti demografiniai procesai. 1992–1994 metais pirmą kartą per 40 metų laikotarpį pradėjo mažėti gyventojų skaičius.

Pavyzdžiui, liepos mėnesio pradžioje Lietuvoje gyveno 3715,5 tūkstančio žmonių, t.y. 2236 mažiau negu šių metų pradžioje. 69 procentais gyventojų sumažėjo dėl natūralaus prieaugio sulėtėjimo, 31 procentu – dėl emigracijos.

1995 metais per septynis mėnesius 33 rajonuose daugiau žmonių mirė negu gimė. Sausio–birželio mėnesiais gimė 21254 kūdikiai: 908 mažiau negu per praėjusių metų tą patį laikotarpį.

Anot P.Adlio, tikslesnė būsimo surašymo data galėtų būti 1999 metų sausio mėnesį, nes tada būna pats mažiausias žmonių judėjimas. Be to, surinktus duomenis būtų lengviau palyginti su buvusiais sovietmečio surašymo rezultatais. Taip pat šią datą dar būtina suderinti su Latvija ir Estija, kad vėliau būtų galima pasinaudoti palyginamaisiais skaičiais. Svarbu nustatyti ir surašymo būdą, greičiausiai tai bus gyventojų apklausa namuose. Be to, galima bus pasinaudoti ir paštu.

Statistikos ekspertai jau rengia surašymo klausimus, į kuriuos turės atsakyti visi gyventojai. Parengti klausimai bus pateikti visuomenės svarstymui. P.Adlys sakė, kad gyventojams pateiktuose klausimuose turi būti aprėpti indentifikaciniai duomenys, užsiėmimas, ekonomikos veiklos šakos, kuriose tas ar kitas asmuo dirba.

Būsimasis gyventojų surašymas, be to, siejamas ir su būstų surašymu. Bus surinkti duomenys apie kiekvienos šeimos turimą būstą, jo kokybiniai ir kiekybiniai parametrai.

Surašymo metu numatoma pateikti ir netradicinių klausimų: kiek mokama kalbų, kokią religiją išpažįsta. Taip pat ketinama apklausti moteris apie pagimdytų vaikų skaičių. Numatoma surašyti įvairia negalia sergančius žmones.

·lionė „Pekino ekspresu" į Kiniją – JT dovana moterims

uvos moterys prieš kelionę į Pekiną. G.Mačiulio (ELTA) nuotr.

'ilnius, rugpjūčio 19 d. (ELTA). nadienį į Varšuvą išvyko grupė vos moterų, kurios atstovaus ša- Jungtinių Tautų ketvirtojoje pa- inėje konferencijoje moterų klausimais. Ji vyks Pekine rugsėjo 4–15 dienomis. Moterys taip pat dalyvaus rugpjūčio 30 dieną Pekine prasidedančiame Nevyriausybinių moterų organizacijų forume.

Lietuvos atstovės kartu su 150 kitų šalių moterų bei vyrų iš Varšuvos į Kinijos sostinę keliaus specialiai įrengtu traukiniu – „Pekino ekspresu". Jo maršrutas: Varšuva – Brestas – Maskva – Irkutskas – Ulan Batoras – Pekinas. Pirmadienį Varšuvos geležinkelio stotyje Rytų Europos šalių atstovams, pirmą kartą vykstantiems į tokio masto pasaulinę konferenciją bei forumą, rengiamos iškilmingos palydėtuvės. Aštuonių tūkstančių kilometrų kelią „Pekino ekspresas" įveiks per aštuonias paras.

„Pekino ekspresas" įrengtas labai prabangiai. Kelionės metu čia vyks anglų kalbos bei darbo kompiuteriu tobulinimosi kursai, bus skaitomos paskaitos, rengiami seminarai ir disputai. Kelionė „Pekino ekspresu" – tai Jungtinių Tautų Organizacijos dovana pereinamojo ekonominio laikotarpio Rytų ir Vidurio regiono šalių atstovams.

Rukla: Lietuvos ir JAV taktiniai mokymai

Vilnius, rugpjūčio 20 d. (ELTA). Sekmadienį Ruklos mokymų centre Jonavos rajone iškilmėmis oficialiai pradėti tarptautiniai mokymai „Gintarinis slėnis-95". Juose dalyvavo krašto apsaugos ministras L.Linkevičius, Lietuvos kariuomenės vadas generolas J.Andriškevičius, laikinai einantis Generalinio štabo viršininko pareigas pulkininkas leitenantas J.Norgėla.

Pirmoji – teorinė mokymų dalis Rukloje prasidėjo pirmąją rugpjūčio savaitę. Nuo mėnesio pradžios 56 mūsų šalies kareivius ir liktinius mokė Kroatijoje taikos palaikymo misiją atlikusio būrio LITPLA-1 kariai. Rugpjūčio 8 dieną jų būrį papildė dešimt iš JAV atvykusių karių, kuriems vadovauja kapitonas Peteris Gorky. Pirmadienį prasideda antroji mokymų dalis. Keturias dienas – iš viso 72 valandas – vyks kuopos taktiniai mokymai. Kariai turės įrengti stebėjimo ir kontrolės postus, patruliuoti pėsčiomis ir šarvuočiais, mokysis suteikti medicinos pagalbą, eskortuoti svarbius asmenis bei sunkvežimių koloną, taip pat išminavimo ir veiksmų prieš snaiperius.

Rukloje kariai mokysis ir suteikti medicinos pagalbą. G.Svitojaus (ELTA) nuotr.

anevėžys: ar apsirengs uniformas sanitarijos inspektoriai?

nina GLODENIENĖ

Panevėžio taryba nutarė Aukštijos sostinėje įsteigti savivaldys sanitarijos inspekciją.

Kaip sakė miesto sveikatos apugos skyriaus vedėjas Drąsutis vernelis, jau renkami darbuoto- ir nuo spalio 1 dienos sanitari- inspekcija pradės veikti. Joje bus penki darbuotojai, kurie kontroliuos, kad mieste būtų laiku surenkamos ir nukenksminamos buities atliekos, valomi kiemai, pramogų ir poilsio vietos, žaidimų aikštelės. Taip pat inspekcijai, anot D.Skvernelio, rūpės miesto gyventojų apsauga nuo užkrečiamų ligų, todėl bus sustiprinta kova su graužikais ir kitais parazitais. Manoma, kad ši tarnyba sugebės kontroliuoti dabar nelegalią ūkininkų prekybą pienu ir jo produktais gyvenamųjų namų kiemuose.

Sveikatos skyriaus vedėjo nuomone, sanitarijai šalyje skiriama mažai dėmesio. „Idealiausia būtų, jeigu inspektoriai nešiotų uniformas, tai labai drausmintų žmones", – sakė D.Skvernelis.